

2^ο Πρότυπο Πειραματικό Δημοτικό Σχολείο
Ιωαννίνων
Σχολικό Έτος 2013-2014

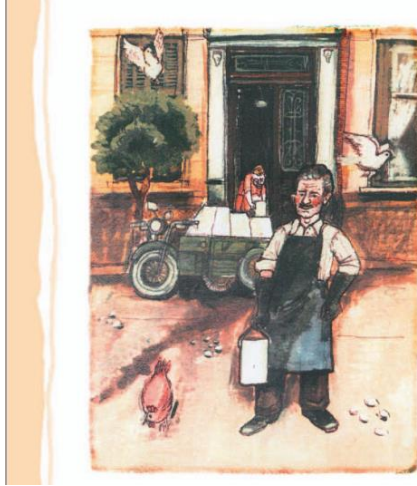
«Τα Παλιά Επαγγέλματα»

Δ' Τάξη

Υπεύθυνη εκπαιδευτικός: Βέργου Βασιλική

Εισαγωγή

Στα πλαίσια της 2^{ης} Ενότητας : «Ρώτα το νερό ...τι τρέχει» του γνωστικού αντικείμενου της Γλώσσας της Δ' Δημοτικού και ιδιαίτερα των κειμένων « Ο Νερουλός» και «Ο παγοπώλης» , οι μαθητές ενδιαφέρθηκαν να αναζητήσουν πληροφορίες για επαγγέλματα που είτε έχουν εξαφανιστεί είτε βρίσκονται σε μαρασμό.

Απ' αυτή τους την αναζήτηση προέκυψαν τα κειμενάκια που ακολουθούν έτσι όπως ακριβώς τα παιδιά τα συνέθεσαν λεκτικά και ζωγραφικά.

Συνειδητά δεν έγινε *καμία παρέμβαση* στο λόγο ή την αισθητική τους, η αναγνώριση της ερευνητικής τους προσπάθειας εξάλλου ήταν το μόνο ζητούμενο. Η οργάνωση των κειμένων σε βιβλίο ήταν δική τους ιδέα και, όπως ήταν φυσικό, δεν θα μπορούσαμε να τους αρνηθούμε.

Μήνες μετά το αρχικό εγχείρημα, η ίδια θεματολογία προέκυψε και στο μάθημα της *Αγγλικής Γλώσσας*. Ορισμένα παιδιά θυμήθηκαν το «βιβλίο τους» και θέλησαν να το συμπληρώσουν και με αγγλικά κειμενάκια. Με τη βοήθεια της δασκάλας των Αγγλικών πραγματοποιήσαμε και αυτή τους την επιθυμία.

Χατζηκοκολάκη Σοφία, Επαγγέλματα παλιά που δεν υπάρχουν πια, εκδ. Καμπανά, Αθήνα, 2000.

Συμμετέχοντες μαθητές:

Α. Όλγα

Ζ. Έφη

Θ. Ηλιάνα

Θ. Κων/νος

Κ. Ιωάννα-Ειρήνη

Κ. Άγγελος

Κ. Παύλος-Κάρολος

Κ. Βαγγέλης

Μ. Νικόλας

Μπ. Σοφία

Π. Έλενα

Π. Γιάννης

Σ. Ιωάννης-Μάριος

Τζ. Κων/νος

Κ. Δανάη

Κ. Ναταλία

Κ. Γιώργος

Κ Γιώργος

Κ. Παντελής

Μπ. Δημήτρης

Π. Δήμητρα

Π. Βικτώρια

Σμ. Μαριλένα

Σ. Ιάσοντας

Χ. Βαγγέλης

Ο Αγωγιάτης

Προπολεμικά δεν υπήρχαν πολλά αυτοκίνητα για να μεταφέρονται προϊόντα και να μετακινούνται οι άνθρωποι. Οι μεταφορές και οι μετακινήσεις πραγματοποιούνταν κυρίως με ζώα(γαϊδούρια, άλογα, μουλάρια), που πολλές φορές έσερναν κάρο ή άμαξα.

Ο άνθρωπος που έκανε αυτό το επάγγελμα λεγόταν **αγωγιάτης**. Αυτός μετέφερε διάφορα προϊόντα όπως κρέατα, όσπρια, πατάτες και λαχανικά, αλλά και ανθρώπους όπως γιατρούς που έκαναν τις επισκέψεις τους , κρατικούς υπαλλήλους που εκτελούσαν κάποια υπηρεσία κ.τ.λ.

Η δουλειά αυτή ήταν πολύ δύσκολη και κουραστική, καμιά φορά δε και επικίνδυνη (σε έρημες ή κακοτράχαλες περιοχές).

Την αμοιβή, που ονομαζόταν «αγώγι» ή «αγώι» , τη συμφωνούσαν ο αγωγιάτης και ο πελάτης του από πριν ή κατά τη

διάρκεια της μετακίνησης .

Αυτός ο τρόπος μεταφοράς προϊόντων και μετακίνησης των ανθρώπων επιβίωσε

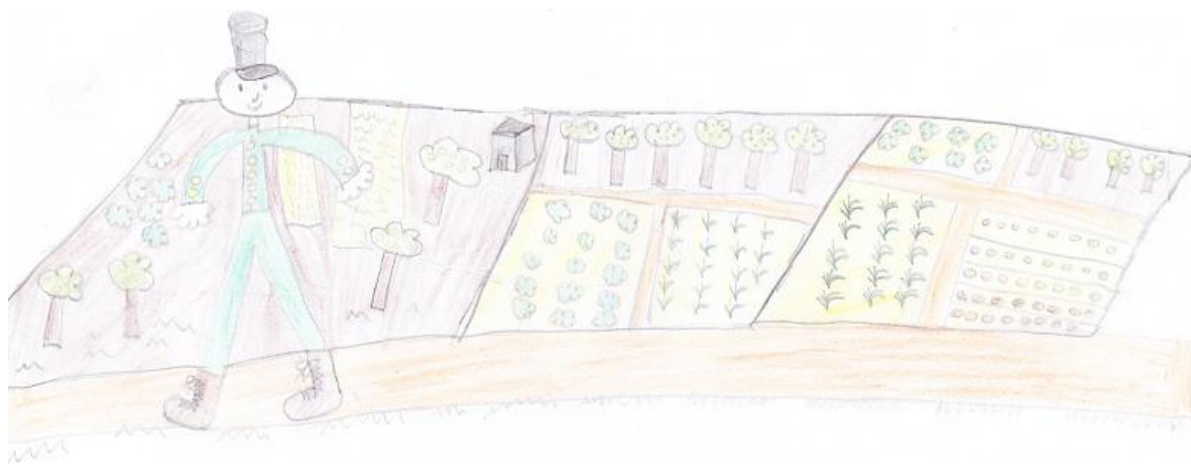
στην πατρίδα μας κυρίως ως τη δεκαετία του 1920 αφού η κατάσταση του οδικού δικτύου δεν επέτρεπε την μετακίνηση με άλλο τρόπο, αλλά και ούτε τις μακρινές μετακινήσεις του πληθυσμού, παρά μόνο σε πολύ μεγάλη ανάγκη.

Ο Αγροφύλακας

(Αγρός και Ρ: φυλάττω) : σύνθετη λέξη

Ο **αγροφύλακας** (ή «**δραγάτης**» σε κάποιες περιοχές) είναι ένα επάγγελμα που υπάρχει στην πατρίδα μας από το 1935 και που με πολλές αλλαγές φτάνει ως τις μέρες μας και σταδιακά καταργείται.

Ρόλος του αγροφύλακα ήταν η φύλαξη των αγρών και η τιμωρία κάθε αγροτικού αδικήματος όπως οι κλοπές γεωργικών αγαθών από τα κτήματα, οι φθορές τους, η παράνομη βόσκηση, οι ζωοκτονίες και ζωοκλοπές κ.τ.λ.

Οι αγροφύλακες ασκούσαν ένα δύσκολο επάγγελμα γιατί ήταν υποχρεωμένοι να επιτηρούν όλη την ημέρα την περιοχή ευθύνης τους, να ελέγχουν για παραβάσεις και να ερευνούν τις καταγγελίες που τους γίνονταν. Γι' αυτό και δεν είχαν συγκεκριμένο ωράριο εργασίας. Μόνιμη υποχρέωσή τους ήταν να προστατεύουν τις περιουσίες των αγροτών και τα ζώα τους. Αυτός ήταν ο λόγος που γνώριζαν τον ιδιοκτήτη κάθε έκτασης, πόσα στρέμματα του ανήκαν και που, καθώς και το είδος της καλλιέργειας.

Μέσα στις υποχρεώσεις τους ήταν και το «μπόλιασμα» των άγριων δέντρων που υπήρχαν στις άκρες των δρόμων ή μέσα σε ανεκμετάλλευτους αγρούς.

Ο Πεταλωτής

Ένα επάγγελμα που σχεδόν έχει εξαφανιστεί στις μέρες μας είναι αυτό του **πεταλωτή**.

Τα πέταλα είναι τα «παπούτσια» του αλόγου και χρησιμεύουν στο να μην πληγώνεται το πόδι του ζωντανού (η σπλή του) από πέτρες, αγκάθια κ.λπ. Ο πεταλωτής λοιπόν με τα εργαλεία του: τεράστιες ειδικές τανάλιες και λίμες, όταν το παλιό πέταλο φθείρονταν, το έβγαζε. Στη συνέχεια έκοβε το νύχι της σπλής του αλόγου, το καθάριζε και μετά τοποθετούσε καινούργιο πέταλο (αφού το είχε μετρήσει και σχηματοποιήσει στο καμίνι) στο πόδι του αλόγου.

Το πετάλωμα ήταν μεγάλη τέχνη, γιατί την ώρα που το νέο πέταλο καρφωνόταν στο πόδι του ζώου χρειαζόταν μεγάλη προσοχή να μην πληγωθεί από τα μεγάλα καρφιά που το συγκρατούσαν.

Εξάλλου το παραμικρό λάθος μπορούσε να προκαλέσει μόλυνση και μόνιμη αναπηρία στο ζώο.

Το πετάλωμα γινόταν και στα τέσσερα πόδια του αλόγου ή του

γαϊδαράκου όχι όμως απαραίτητα ταυτόχρονα.

Οι πεταλωτές συχνά ασκούσαν και το επάγγελμα του σιδηρουργού ή του πρακτικού «κτηνίατρου».

Ο Τσαγκάρης

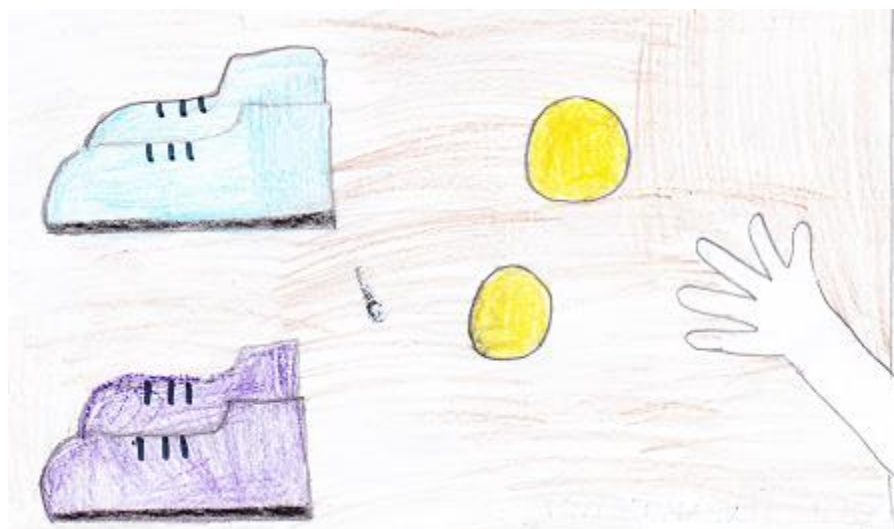
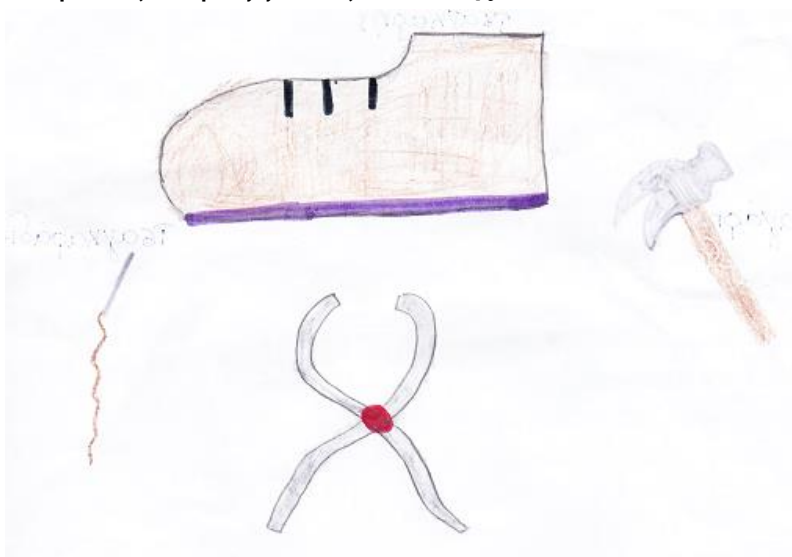
Σήμερα όταν λέμε **τσαγκάρης** εννοούμε τον τεχνίτη που επιδιορθώνει τα χαλασμένα μας παπούτσια, πριν από χρόνια όμως ο τσαγκάρης τα έφτιαχνε μόνος του από την αρχή .

Κάθε πρωί πήγαινε στο εργαστήρι του το τσαγκαράδικο και έφευγε απ' εκεί αργά το βράδυ. Εκεί υπήρχε ένας-χαμηλός συνήθως- πάγκος γεμάτος με τα απαραίτητα εργαλεία του: τεράστιες βελόνες(σακοράφες), σουβλιά, σφυράκια, λίμες, τανάλιες και καλοπόδια που έβαζε μέσα στα παπούτσια. Σκυφτός δούλευε ατελείωτες ώρες φορώντας τη δερμάτινη ποδιά του και έπαιρνε τις παραγγελίες των πελατών .

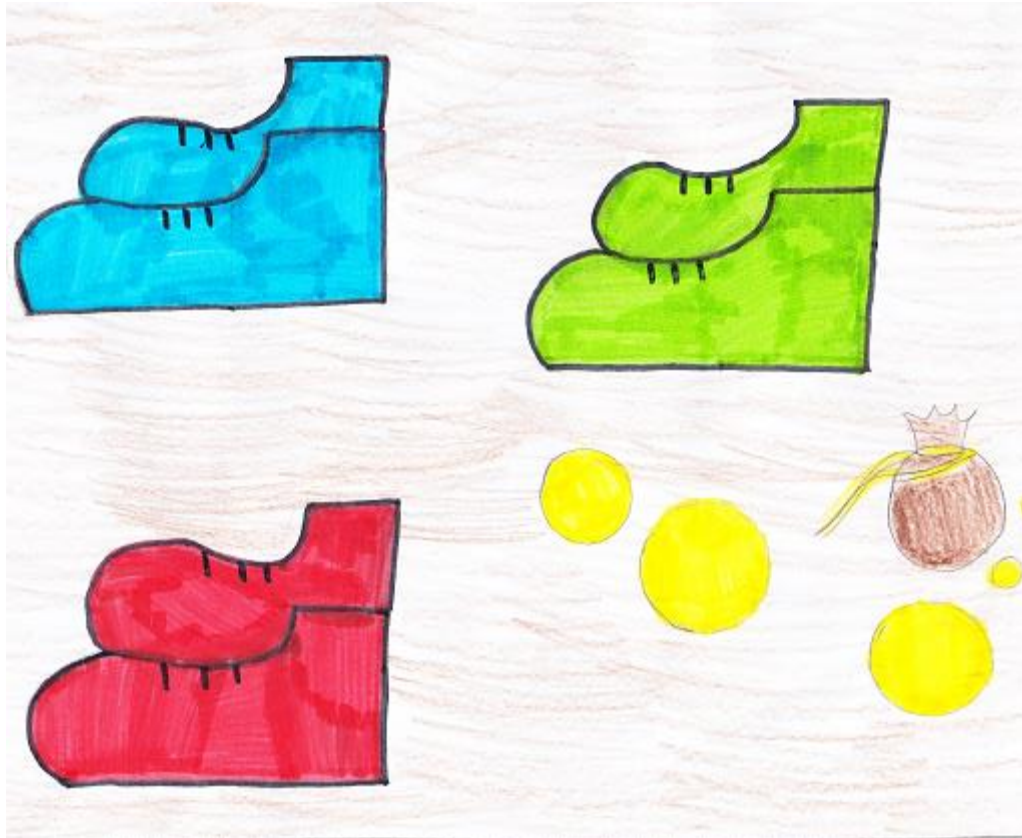
Στις μεγάλες πόλεις υπήρχαν πιο μεγάλα τσαγκαράδικα που δούλευαν πολλοί τσαγκάρηδες ασταμάτητα γιατί δεχόταν πολλές και καμιά φορά, απαιτητικές παραγγελίες. Εκεί είχαν και ποδοκίνητες ραπτομηχανές για να ράβουν γρηγορότερα!

Τα παπούτσια , που ήταν χειροποίητα, κόστιζαν συνήθως μια ολόκληρη χρυσή λίρα και φτιάχνονταν μέσα σε 2-3

ημέρες. Το πάνω μέρος τους ήταν από λεπτό δέρμα, ενώ το πιο χοντρό χρησιμοποιούνταν για τη σόλα.

Όταν ο πελάτης ερχόταν για να παραγγείλει πατούσε πάνω σ' ένα χοντρό «πετσί»,-δέρμα και ο τσαγκάρης μ' ένα μολυβάκι ζωγράφιζε το πέλμα του για έχει το μέγεθος και το σχήμα του ποδιού του.

Ο Γανωτής (Καλα(ι)ντζής)

Οι γανωτζήδες ήταν συνήθως πλανόδιοι τεχνίτες που αναλάμβαναν το γαλβάνισμα και το στίλβωμα των χάλκινων οικιακών σκευών : ταψιών, κατσαρολικών, τηγανιών, ρακοκάζανων, κ.λπ.

Το «γάνωμα» έπρεπε για λόγους υγιεινής των σκευών μαγειρικής να γίνεται πολύ συχνά, έτσι οι καλατζήδες είχαν δουλειά όλο το χρόνο.

Τα παλιά μπακιρένια οικιακά σκεύη με το πέρασμα του χρόνου ή και τη χρήση σταδιακά οξειδώνονταν. Το υλικό αυτό προκαλούσε στους ανθρώπους σοβαρές δηλητηριάσεις γι' αυτό η εσωτερική τους επιφάνεια έπρεπε να καλυφθεί καλά μ' ένα άλλο ειδικό μέταλλο, το «καλάι».

Λέγεται ότι οι ρίζες του επαγγέλματος φτάνουν στο Βυζάντιο και πως η εργασία αυτή ήταν πολύ χρήσιμη γιατί μείωσε τους θανάτους

ανθρώπων από οξειδωμένα μαγειρικά σκεύη. Οι περισσότεροι γανωματήδες ήταν αυτοδίδαχτοι και η τέχνη περνούσε από γενιά σε γενιά.

Το εργαστήριο του γανωτή είχε μια σειρά από εργαλεία και υλικά όπως: το καλάι, το «σπίρτο»(υδροχλωρικό οξύ) ,το αμόνι, τη μασιά (έτσι κρατούσε το σκεύος πάνω στη φωτιά), τη φουφού κ.α.

Αφού καθάριζε το σκεύος από τις πρασινίλες της οξείδωσης και τα υπολείμματα της προηγούμενης φοράς, έπειτα το έτριβε με άμμο. Στη συνέχεια, το ζέσταινε καλά και έριχνε μέσα το χλωριούχο αμμώνιο για να «στρώσει» καλύτερα το καλάι, που το έριχνε αφού ξανασκούπιζε προσεκτικά το σκεύος. Για να παγώσει γρήγορα το καλάι έριχνε παράλληλα και κρύο νερό .

Το σκληρό και ανθυγιεινό επάγγελμα του γανωματή εξαφανίστηκε απ' όταν εμφανίστηκαν τα ανοξείδωτα, εμαγιέ και γυάλινα μαγειρικά σκεύη στην καθημερινή πρακτική. Τώρα πια «μπακίρια» μπορεί να βρει κανείς είτε ως διακοσμητικά στοιχεία είτε ως εκθέματα σε λαογραφικά μουσεία.

Ο Κωδωνοποιός

(κώδων και P: ποιώ)

Αρχικά ο **κωδωνοποιός** χρησιμοποιώντας ένα καλούπι, χτυπούσε ένα κομμάτι λαμαρίνας ή άλλου μετάλλου με το σφυρί του για να του δώσει σχήμα που ήθελε. Μετά ένωνε τη λαμαρίνα με μεταλλικούς συνδέσμους και τη σκέπαζε με μείγμα χαλκού και λάσπης.

Την τοποθετούσε σ'ένα καμίνι με υψηλότετη θερμοκρασία (γύρω στους 1200° βαθμούς περίπου) και μετά τη βούταγε στο νερό για να παγώσει απότομα και να πάρει το σχήμα της.

Καθάριζε την κατασκευή του με μια σκληρή βούρτσα και στη συνέχεια τη γυάλιζε. Τέλος κρεμούσε στην εσωτερική υποδοχή το σείστρο που προκαλούσε τον ήχο καθώς χτυπούσε στο εσωτερικό του κουδουνιού.

Η τέχνη του κωδωνοποιού ήταν σημαντική τόσο για την κατασκευή μεγάλων καμπάνων όσο και για την ποιότητα και την ποικιλία των ήχων που κατόρθωναν να δώσουν σε ό,τι έφτιαχναν.

Ο Βαρελάς

Ο βαρελάς είναι εάν πολύ παλιό και δύσκολο επάγγελμα εξ' αιτίας της ιδιαίτερης τέχνης που απαιτείται στην κατασκευή σκευών με καμπύλες επιφάνειες όπως είναι τα μικρά η μεγάλα βαρέλια. Είναι επάγγελμα κυρίως των ορεινών περιοχών, όπου και υπήρχε άφθονη πρώτη ύλη.

Τα βαρέλια κατασκευαζόταν από ξύλο καστανιάς ή δρυός και αφού περνούσε από ειδική επεξεργασία κοβόταν σε λεπτές σανίδες.

Στη συνέχεια, τις ένωναν και τις στερέωναν πρόχειρα με σύρμα. Κατόπιν περνούσαν γύρω τους τα σιδερένια στεφάνια και με τέχνη τα χτυπούσαν για να σφίξουν καλά μ' ένα ειδικό εργαλείο το ματσακόνι. Έπειτα ο βαρελάς προσάρμοζε τους δύο πυθμένες του

βαρελιού . Στο πάνω μέρος του βαρελιού υπήρχε άνοιγμα , σαν πορτάκι, που να διευκόλυνε το άδειασμα του υλικού μέσα στο βαρέλι και στο κάτω, συνήθως λίγο πιο πάνω απ' τη βάση, μια μικρή βρυσούλα , «η κάνουλα», απ' όπου έπαιρναν οι νοικοκύρηδες τα κρασί, το λάδι ή το ξίδι τους.

Βέβαια υπήρχαν και βαρέλια για το τυρί ή το βούτυρο παρόμοιας τεχνικά κατασκευής αλλά μικρότερου όγκου.

Σήμερα το επάγγελμα του βαρελά και οι δημιουργίες του έχουν αντικατασταθεί από τις πολύπλοκες μηχανές των εργοστασίων. Άλλωστε και τα βαρέλια τις περισσότερες φορές σήμερα είναι φτιαγμένα από πλαστική ύλη.

Ωστόσο, σε ορισμένες περιοχές της ορεινής Ελλάδας, υπάρχουν κάποιοι ελάχιστοι τεχνίτες που δουλεύουν ακόμη το ξύλο με μεράκι κρατώντας την τέχνη των παππούδων τους.

Ο Αμαξάς

Ο αμαξάς ήταν κάτι σαν τον σημερινό ταξιτζή. Ένα επάγγελμα που τραγουδήθηκε πολύ από τους ανθρώπους της εποχής που τον έζησαν.

Για τη δουλειά του ο αμαξάς χρησιμοποιούσε ένα τετράτροχο αμαξίδιο (τον αραμπά) που το έσερναν ένα ή δύο άλογα και μ' αυτό μετέφερε ανθρώπους ή ένα δίτροχο αμαξίδιο (τη σούστα), που έκαναν τις βόλτες τους οι ρομαντικοί ή τα πιο ευκατάστατα και επίσημα πρόσωπα.

Οι αμαξάδες, για να εξασφαλίσουν πελατεία, συνήθως σύχναζαν κοντά σε λιμάνια μεγάλων πόλεων, σε σιδηροδρομικούς σταθμούς ή σε πλούσιες συνοικίες, για να καλύπτουν τις ανάγκες μεταφοράς αγαθών αλλά και ανθρώπων.

Ντυμένος όμορφα και καθαρά, καθισμένος στο «μπαλκόνι» της αμαξάς του περίμενε υπομονετικά, κουβεντιάζοντας ταυτόχρονα με τους συναδέλφους του.

Η καθαριότητα και η φροντίδα της άμαξά του ήταν πολύ σημαντική, όπως επίσης και η ευρωστία του υποζυγίου. Στο χέρι του κρατούσε το «καμουτσίκι», όχι για να πληγώσει τον

συνεργάτη του, το άλογο, αλλά για το κατευθύνει. Πάντα δε, είχε στην αμαξά του κι' ένα καλογουαλισμένο κουδουνάκι για να κάνει αισθητή την παρουσία του απ' όπου περνούσε !

Τώρα πια οι αμαξάδες υπάρχουν μόνο ως τουριστικό αξιοθέατο και μέσο για ρομαντικές βόλτες στα νησιά και τις πόλεις της πατρίδας μας.

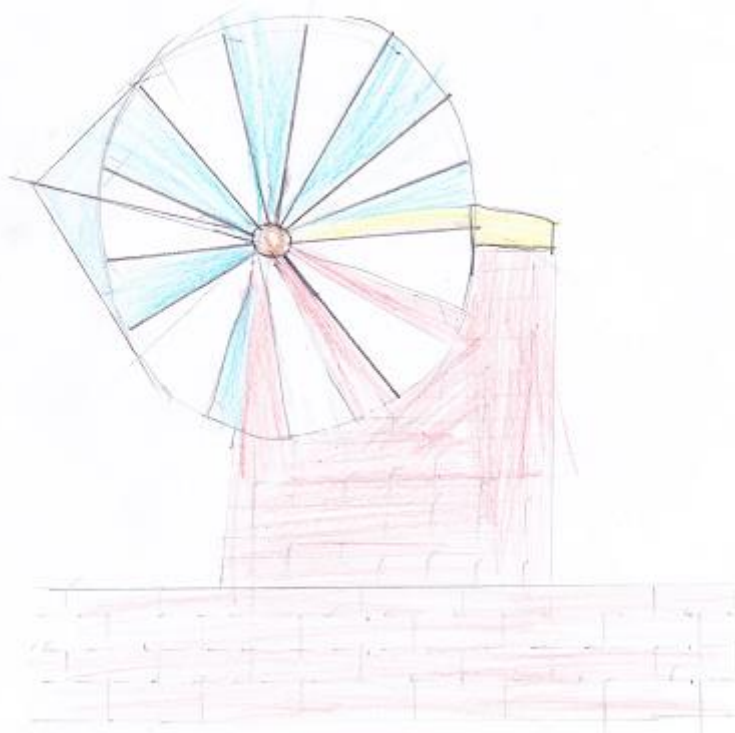
Ο Μυλωνάς

Ο **μυλωνάς** είναι ένα από τα παλιότερα επαγγέλματα της πατρίδας μας. Στον μύλο του (νερόμυλο ή ανεμόμυλο) πήγαιναν οι αγρότες τα προϊόντα τους, σιτάρι, κριθάρι, καλαμπόκι, τα άλεθαν και τα έκαναν πολύτιμο αλεύρι για τις οικογένειές τους.

Πολλές φορές οι πελάτες ερχόταν από πολύ μακριά και έτσι έπρεπε να μείνουν στο μύλο όλη τη νύχτα. Έτσι, συχνά, ο μύλος λειτουργούσε και σαν μικρό ξενοδοχείο.

Ο μυλωνάς αμείβονταν είτε με μέρος του προϊόντος, είτε με κάποιο χρηματικό ποσό ανάλογο της δουλειά που έκανε. Η δουλειά του δε ήταν πολύ σημαντική γιατί ήταν υπεύθυνος για τις ποσότητες των καρπών που αναλάμβανε και την ποσότητα του αλευριού που παρέδιδε στον καθένα.

Τώρα πια η εργασία του μυλωνά έχει αντικατασταθεί από πετρελαιοκίνητους ή ηλεκτροκίνητους τεράστιους αλευρόμυλους. Μύλοι ωστόσο, κυρίως ανεμόμυλοι στα νησιά, και νερόμυλοι στην ορεινή Ελλάδα, εξακολουθούν να υπάρχουν.

Ο Καλαθοποιός

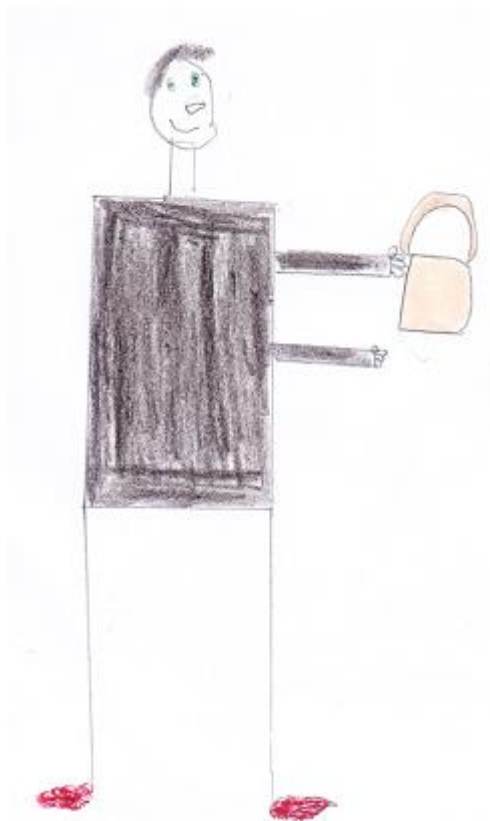
Η καλαθοπλεκτική είναι μια από τις πολύ παλιές τέχνες στην πατρίδα μας. Πιο παλιά ίσως και από την αγγειοπλαστική.

Οι καλαθοποιοί έφτιαχναν τα καλάθια τους και για να μαζέψουν οι αγρότες τους καρπούς τους, και για να προστατέψουν οι νοικοκυρές -ψηλά κρεμασμένα- τα τρόφιμά τους, και για ν' αποθηκεύσουν οι καταστηματάρχες τις προμήθειές τους.

Οι καλαθάδες εύρισκαν τα υλικά τους στη φύση. Διάλεγαν ευλύγιστα κλαδιά ιτιάς ή λυγαριάς με ή χωρίς τη φλούδα τους και εφήρμοζαν την τέχνη των πατεράδων τους.

Τα εργαλεία τους ήταν λίγα και απλά, αφού κύριο μέσο ήταν τα ίδια τους τα χέρια : κλαδευτήρια, σφυριά, τανάλιες και βέβαια πριονάκι.

Πάντως, η καλαθοπλεκτική είναι μια τέχνη που συχνά ήξεραν και οι γυναίκες, όχι βέβαια ως επάγγελμα, αλλά για να καλύπτουν τις ανάγκες των νοικοκυριών τους.

Ο Εφημεριδοπώλης

Ο εφημεριδοπώλης ήταν επαγγελματίας που ασκούσε το επάγγελμά του χωρίς να έχει συγκεκριμένο μαγαζάκι. Παραλάμβανε τις εφημερίδες της εποχής από τα πρακτορεία διανομής Τύπου και φωνάζοντας τους βασικούς τίτλους περπατούσε στους κεντρικούς δρόμους των μεγάλων πόλεων αναζητώντας τους πελάτες του.

Είχε βέβαια και σταθερή πελατεία: κάθε πρωί χτυπούσε τις πόρτες σπιτιών και γραφείων και μετά από μια «καλημέρα» άφηνε το πακέτο με τα έντυπα και έφευγε.

Οι εφημεριδοπώλες ήταν οι πρώτοι που ενημερώνονταν για τις βασικές ειδήσεις της ημέρας ή και της εποχής τους, αλλά ακόμη και για τα έκτακτα γεγονότα όπως π.χ. η κήρυξη του πολέμου το 1940 απ' την Ιταλία, ο θάνατος πολιτικών προσώπων, οι πολιτικές ανατροπές κ.τ.λ.

Σήμερα δεν
συγκεκριμένο
έντυπα των
πωλούνται πια σε
περίπτερα και σε

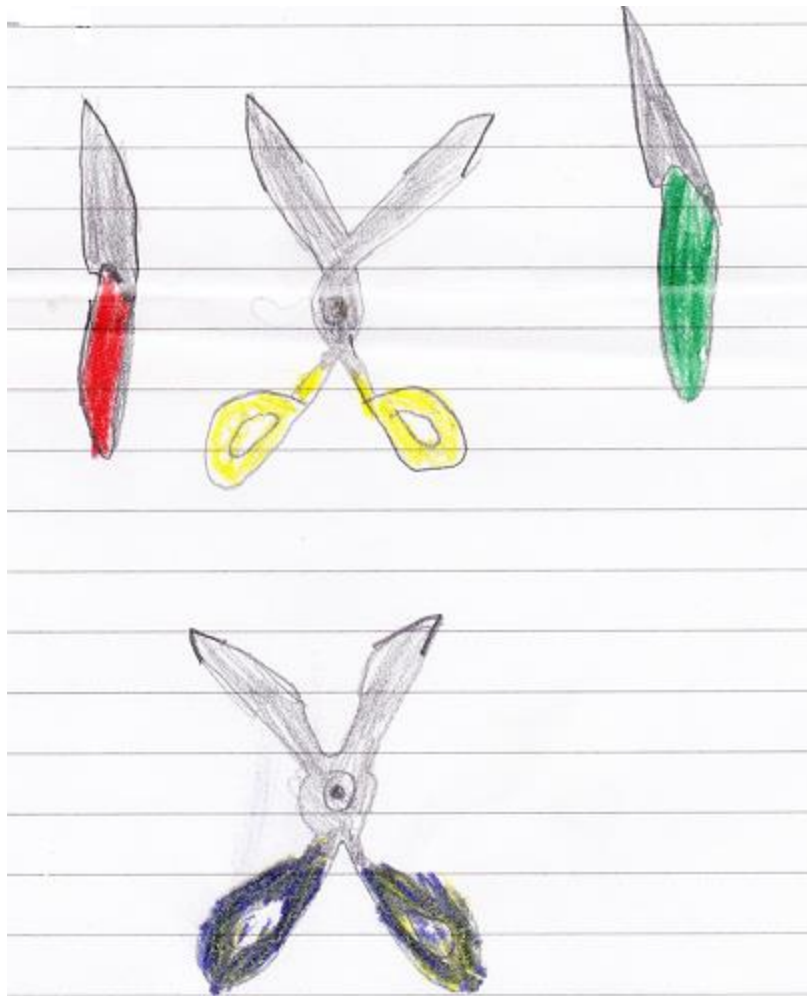
υπάρχει πια το
επάγγελμα. Τα
εφημερίδων
κόσκια ή
μαγαζιά.

Ο Ακονιστής

Ακονιστής ήταν ο επαγγελματίας που γύριζε από σπίτι σε σπίτι και ακόνιζε τα μαχαίρια της κουζίνας και τα ψαλίδια της νοικοκυράς. Πήγαινε επίσης σε καταστηματάρχες που χρησιμοποιούσαν επαγγελματικά μαχαίρια ή ψαλίδια όπως κρεοπώλες ή κουρείς ή και ράφτες.

Κύριο εργαλείο του ακονιστή ήταν ο ποδοκίνητος τροχός.

Σήμερα το επάγγελμα αυτό έχει εντελώς εξαφανιστεί.

Ο Καρεκλάς

Οι καρεκλάδες ήταν οι τεχνίτες –κατασκευαστές της καρέκλας- βασικού οικιακού επίπλου κάθε εποχής.

Ο καρεκλάς έφτιαχνε τον σκελετό των επίπλων του από ξύλο πλάτανου ή οξιάς ή δρυός . Για το κάθισμα χρησιμοποιούσε σχοινιά, καλάμια ή και ποικίλα γεμίσματα(βαμβάκι , μαλλί , άχυρο) και υφάσματα.

Οι καρέκλες που συνήθως έφτιαχναν ήταν τριών ειδών:

Οι συνηθισμένες με κάθισμα και πλάτη πίσω, τα καρεκλάκια που δεν είχαν πλάτη και οι ραχατιλίδικες στις οποίες το ένα από τα μπροστινά πόδια ήταν υπερυψωμένο και συνδεόταν με το πίσω πόδι με πλάγιο ξύλινο μπράτσο έτσι ώστε να μπορεί να ακουμπάει αυτός που καθόταν.

Ο Ομπρελάς

Ο ομπρελάς ήταν ο τεχνίτης που περνούσε απ'τα σπίτια του χωριού ή της πόλης για να επιδιορθώσει όποια ομπρέλα είχε χαλάσει. Η εργασία αυτή αμειβόταν με πολύ λίγα χρήματα.

Ο ομπρελάς έπαιρνε μαζί του και τα εργαλεία του που ήταν απλά και φτωχικά: τανάλια, πένσα, σύρμα και ψαλίδι.

Όταν δεν μπορούσε να επιδιορθώσει μια ομπρέλα, έβγαζε τα ακτινωτά ελάσματά της και αφού τα λίμαρε τα μετέτρεπε είτε σε καρφίτσες είτε σε καλτσοβελόνες για να πλέκουν οι νοικοκυρές τις κάλτσες και τις μπλούζες τους.

Βέβαια, όπως είναι φυσικό το επάγγελμα αυτό δεν θα μπορούσε να επιβιώσει αφού η κατασκευή της ομπρέλας βιομηχανοποιήθηκε και η επιδιόρθωσή της δεν αξίζει τον κόπο.

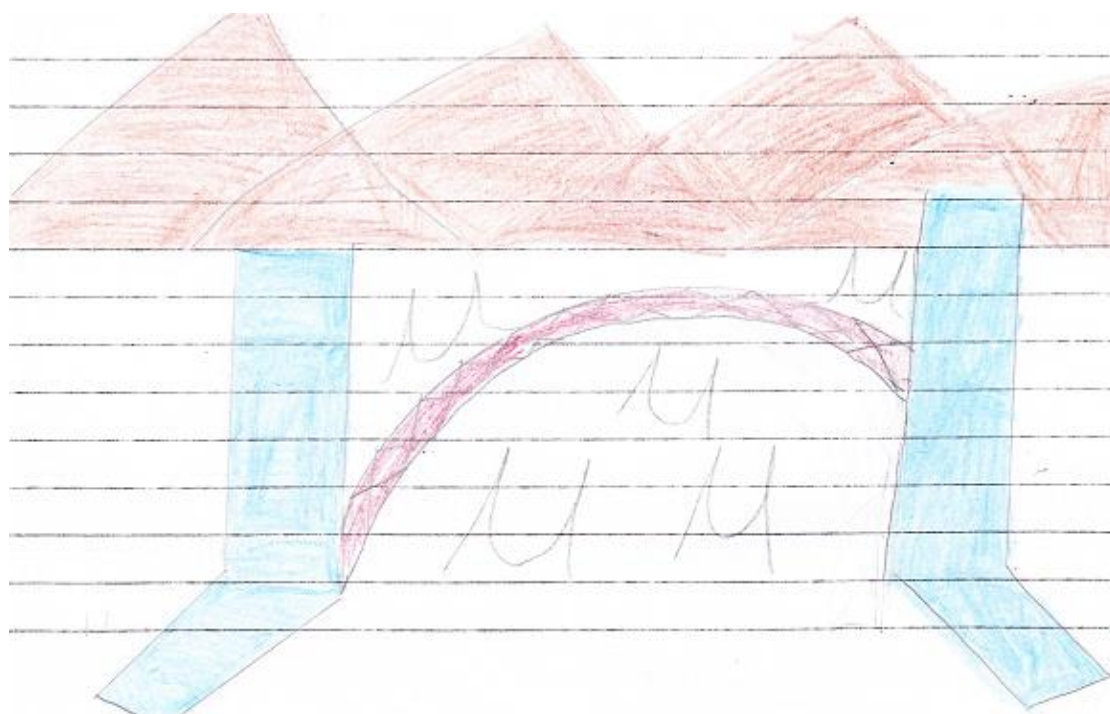

Ο Νεροφόρος

Τα παλιά χρόνια στην επαρχία δεν υπήρχαν δίκτυα ύδρευσης και άρδευσης. Οι κάτοικοι των ορεινών χωριών, κυρίως, κουβαλούσαν το πόσιμο νερό μέσα σε βαρέλες μόνοι τους ή με τη βοήθεια αλόγων. Το νερό όμως για το πότισμα των χωραφιών τους το μετέφεραν από τις πηγές στους κήπους τους με τη χρήση μεγάλων αυλακιών.

Αυτός που φρόντιζε για τη συντήρηση του δικτύου των αυλακιών, τη μεταφορά και τη δίκαιη διανομή του νερού από την πηγή προς τα χωράφια λεγόταν νεροφόρος ή υδρονόμος.

Η αμοιβή του προέρχονταν από τις προσφορές των κατοίκων, που ήταν ανάλογη με την κτηματική περιουσία του καθενός.

Ο Ρετσινοσυλλέκτης

Ήταν οι τεχνίτες που συνέλεγαν το ρετσίνι από τον κορμό των δέντρων για την οινοποιεία και τη φαρμακευτική. Το παραδοσιακό αυτό επάγγελμα έχει τις ρίζες του στις αρχές του 19^{ου} αιώνα.

Ακολουθούσαν δύο συστήματα για τη ρητίνευση: το σοφικίτικο και το κουντουριώτικο. Το πρώτο υπερτερούσε του δεύτερου γιατί η παραγωγή ρετσινιού ήταν πολύ μεγαλύτερη, αφού η στενές τομές που γινόταν στο δέντρο απέδιδαν περισσότερο προϊόν.

Οι σοφικίτες ρητινευτές καθάριζαν τον χώρο των πεύκων από θάμνους και φρύγανα περιορίζοντας έτσι τον κίνδυνο πυρκαγιών και παράλληλα αυξάνοντας την καθαρότητα του ρετσινιού. Επίσης η τεχνική αυτή δεν εξασθενούσε το δέντρο εξασφαλίζοντας τη μακροβιότητά του.

Ο Σαμαροποιός

Κύριο έργο του **σαμαροποιού** ήταν η κατασκευή των σαμαριών των υποζυγίων. Χρειαζόταν μεγάλη τέχνη και εμπειρία για να πετύχει το σωστό σαμάρι για τα υποζύγια της εργασίας ή της μεταφοράς ανθρώπων.

Τα υλικά που χρησιμοποιούσε έπρεπε να τα οργανώσει και τα συγκεντρώσει ο ίδιος : ξύλα για το σκελετό (πλατάνι, μουριά, συκιά) και μαλακά υλικά για το «γέμισμα» του σαμαριού ώστε να μην πληγώνεται η ράχη του ζώου (άχυρο, λινάρι, ψίχα καλαμιού, τρίχες από ζώα).

Η κατασκευή ξεκινούσε από το μέτρημα των διαστάσεων του ζώου και ύστερα στο εργαστήριο αφού τα ξύλα του σκελετού στερεωνόταν στη «μέγκενη» ξεκινούσαν την κατασκευή από το μπροστινό μέρος (μπροστάρι). Στη συνέχεια ακολουθούσε ο σκελετός του πίσω μέρους(πιστάρι).

Για να σχηματοποιηθούν τα ξύλα τα έδεναν με ανθεκτικά σκοινιά και τα ζέσταιναν ώστε να ξεραθούν σε συγκεκριμένο σχήμα.

Η αμοιβή του σαμαροποιού εξαρτώνταν από το μέγεθος του ζώου αλλά και από τα υλικά κατασκευής και διακόσμησης του έργου του.

...Η ΔΟΥΛΕΙΑ

ΜΑΣ ΣΤΑ

ΑΓΓΛΙΚΑ...

(ENGLISH EDITION

By Mrs. K. Liondow)

The person playing the music box called "laterna".

The music box called "laterna" is a musical instrument which is played by two persons called the "laterna" players. The first person carries the laterna and the second person plays the music box. They wear casual clothes. Every day they go to the parks, shops, roads, and play the laterna. The people who are happy to hear their songs give them money.

Sophia

-Dimitra

«The travelling ice-cream sellers»

Every day, the ice cream seller, rides his bike in the neighbourhoods and he sells ice-cream. He always wears white apron. His duty is to sell ice cream to get money and to earn a living. Moreover, he makes the children happy. He has got a buggy and he puts ice-cream in it. His job is endangered, because ice cream is sold at corner shops.

Angel and George

<< In cobbler >>

The profession of cobbler is making shoes. Today when we say cobbler we mean the man who fixes damaged shoes.

The shoemaker worked a lot of hours and he always wore the typical leather apron. Each pair of shoes needed two or three days work. The shoes were handmade. The cobbler used fine leather for these.

Constantinos

10/3/2024

«The cobblers»

Today, when we say cobbler we mean the craftman who mends the damaged shoes.

Years ago, the cobbler fixed shoes for men or women. They also, used to dye the shoes in different colours. They didn't get much money, but they used to take meat, yoghurt or other kinds of food instead of money.

An ice seller

Ice sellers go from door to door and give ice to the people. They haven't got special clothes.

This job is "endangered," because today there are fridges and people don't need to buy ice.

Natalie

Irene

The Ice seller

The ice seller sells ice. He's got a saw and a hook. He wears a white apron and gloves. He sells ice to housewives every morning.

The ice seller is an endangered job because today we have fridges and electricity.

Victoria and Vangelis

The

The ice seller

The ice seller

ice

seller

15-3-14

The Paterna player plays the music box called Paterna.

He doesn't wear special clothes but he has got a tambourine to collect money from people when he plays the music box.

He plays a music box in the shops, parks and the road. The job of the Paterna player is an endangered job because nowadays there are radios and C.D. players in every house.

Il Piana Ti
Vaggelis

An ice seller

Ice sellers go from door to door and give ice to the people. They use buckets, hooks and saws but they haven't got special clothes.

This job is endangered because today there are fridges and people don't need to buy ice.

Natalie ...

and

Irene

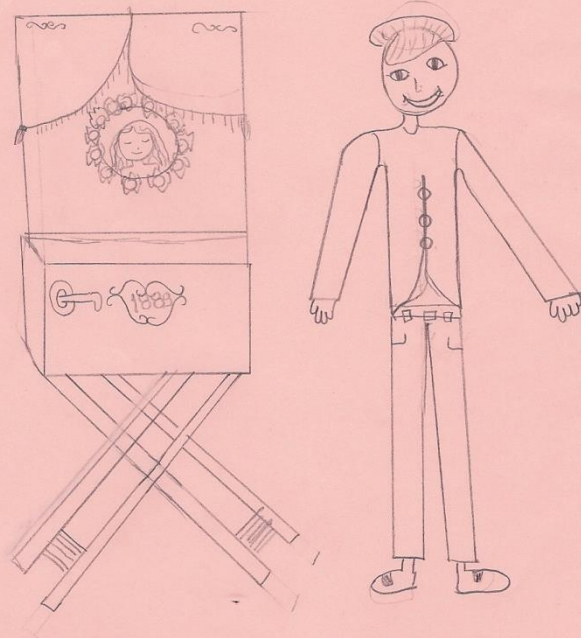
The travelling ice-cream seller

The travelling ice-cream seller sells lots of ice-cream every day with his bike. He always wears one white apron. His duties are to sell ice-cream in order to earn money and to earn a living. Also he gives happiness to children. His special equipment is the buggy - or fridge. The travelling ice-cream seller's job is endangered because corner shops and kiosks sell ice cream.

Danci and Elena

Person playing the music box.

In this job there are two men who play the laterna. The laterna players go to the shops, parks and streets. Also, sometimes the laterna players play the laterna and people listen to them. When they finish the song people give money to them!

Nuos Marilena

